

občanského povinen jest udati jmění, i ten, kdo o zamlčení neb o zatajení jmění má prý vědomost jest povinen, by předložil po případě seznam jmění neb dluhů, udal, co mu o tomto jmění nebo dlužích neb o zamlčení neb o zatajení jmění je známo, a vykonal přísahu, že jeho údaje jsou správné a úplné. Uložil tudíž zákon povinnost k případnému předložení seznamu nejen tomu, kdo jest podle předpisů občanského práva povinen udati jmění, nýbrž i tomu, o kom se lze domnívati, že o zamlčení nebo zatajení jmění má prý vědomost. Opakem této povinnosti jest právo toho, kdo jest oprávněn k žalobě. Jest proto žalobce, který podal na žalovanou žalobu o vyjevovací přísahu, oprávněn požadovati seznam jmění a dluhů, žaluje ji proto, že prý má vědomost o zamlčení nebo zatajení jmění. Opačný názor odvolacího soudu neshoduje se tudíž, jak správně vytýká dovolání, s duchem zákona. Bylo proto k žalobcovu dovolání uznati právem, jak se stalo, nehledíc ani k tomu, že žalovaná ani zvlášť nevytýkala, že se žalobní žádání po té stránce neshoduje se zákonem.

Čís. 10629.

Výpočet osob v § 594 obč. zák. jest výčetný.

Nezpůsobilost býti svědkem posledního pořízení podle § 594 obč. zák. nelze rozšířiti ani na starostu neb obecního strážníka obce, jež byla poslední vůlí ustanovena dědicem neb odkazovníkem, ani na nadučitele neb učitele anebo školního sluhu školy, jež byla poslední vůlí obmyšlena jako dědic neb odkazovník.

(Rozh. ze dne 17. března 1931, Rv I 451/30).

Zůstavitel ustanovil v závěti obec H. za dědičku polovice pozůstalosti s určením, by výtěžku bylo použito jako nadace pro chudé sirotky na školní potřeby. Byvši poukázána na pořad práva domáhala se zákonná dědička neplatnosti posledního pořízení pro to, že při jeho zřízení nebyli tři způsobilí svědci. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

V dovolání jde již jen o otázku, zda jest poslední pořízení neplatné proto, že při jeho zřízení nebyli přítomni tři způsobilí svědci. Podle zjištění nižších soudů odkázal zůstavitel v poslední vůli ze dne 29. listopadu 1923 druhou polovici čisté pozůstalosti žalované obci s určením, by výtěžku bylo použito jako nadace pro chudé sirotky na školní potřeby. Žalobkyně upírá svědkům posledního pořízení způsobilost podle § 594 obč. zák. proto, že jeden z nich jest starostou obce a nadučitelem školy, druhý učitelem školy a třetí školním sluhou a obecním strážníkem obce (školy), která jest poslední vůlí obmyšlenou osobou. Leč tento názor je mylný. Výpočet osob v § 594 obč. zák., které podle tohoto ustanovení jsou nezpůsobilými svědky, jest výčetný (Krainz-Ehrenzweig Erbrecht str. 396 Stubenrauch Kom. I str. 799). Nelze proto nezpůsobilost býti

svědkem posledního pořízení podle tohoto ustanovení zákona rozšířiti ani na starostu aneb obecního strážníka obce, která byla poslední vůlí ustanovena dědicem neb odkazovníkem, ani na nadučitele neb učitele neb školního sluhu školy, která byla poslední vůlí obmyšlena jako dědic neb odkazovník. Neobstojí proto ani výtky, že odvolací soud posoudil věc nesprávně s hlediska právního, odepřev v souhlasu s prvním soudem oprávnění žalobě, již se domáhá žalobkyně výroku, že jest neplatná poslední vůle zůstavitele proti žalované z důvodu, že byla zřízena v přítomnosti nezpůsobilých svědků.

Čís. 10630.

Návrh na dražbu společné nemovitosti (§ 352 ex. ř.) jest návrhem exekucním, třebaš šlo o souhlasný návrh obou stran.

(Rozh. ze dne 17. března 1931, R II 20/31).

Prv ý s o u d povolil k návrhu obou stran rozepře usnesením ze dne 6. května 1930 na základě pravoplatného rozsudku krajského soudu ze dne 31. prosince 1929 dobrovolnou dražbu společné nemovitosti patřící do spoluvlastnictví obou stran rozepře. Návrh vydražitele, by mu, an splnil dražební podmínky, byla vydána odevzdací listina, prv ý s o u d usnesením ze dne 5. listopadu 1930 zamítl. R e k u r s n í s o u d toto usnesení potvrdil.

N e j v ý š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y :

Jde o návrh na dražbu společné nemovitosti podle § 352 ex. ř., který jest podle své povahy návrhem exekucním, ježto dražební řízení podle § 352 ex. ř. jest ve své podstatě řízením exekucním (rozh. čís. 1909 a 2044 sb. n. s.). Na věci nemění nic, že šlo vlastně o souhlasný návrh stran, an jest k návrhu oprávněn i žalobce i žalovaný (rozhodnutí čís. 1500 sb. n. s.). Platí tudíž pro toho řízení zásadně předpisy exekucního řádu s úchytkou v § 352 ex. ř. výslovně vytčenou, že totiž úkony upravené v §§ 273—280 nesp. říz. řídí se těmito předpisy. Z toho vyplývá, že, nevyhověl-li první soud návrhu vydražitele na vydání odevzdací listiny a potvrdil-li rekursní soud jeho usnesení, jest přípustnost dovolacího rekursu proti tomu usnesení posuzovati podle zásad exekucního řádu, tedy podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 10631.

Syndikátní ručení (zákon ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák.).
Právo výkonného orgánu ku přijetí vymáhaného plnění jest omezeno jen na dobu výkonu exekuce a bezprostředně před ní a zaniká výkonem exekuce na místě samém. Přijal-li výkonný orgán napotom od dlužníka